

Велике нације, нарочито оне које себе сматрају таквим, не могу без велике мисије. Вероватно зато Пољска и кани да спасава Европу од руско-немачке алијансе. Онако, за сваки случај. Ваљда зато што нема сопствених проблема.

Отприлике на такав закључак наводи оснивач и директор приватне аналитичке компаније „Стратфор“ Џорџ Фридман у свом недавном чланку „Немачка после ЕУ и руски сценарио“.

Размишљајући о разлозима за бујну радост, која је обузела пољско руководство због размештања противракетног система „Патриот“ на шездесетак километара од границе са Калињинградском области Русије, Џ.Фридман приступачно појашњава: „Европа преживљава егзистенцијалну кризу“. Другим речима, кризу смисла постојања. Зато што богати чланови Европске уније нису баш срећни због неопходности да својим парама помажу оне мање богате, који су надували пукнуте балоне ничим необезбеђених кредита. А при том такве земље, као што је Немачка, немају могућност чак ни да исконтролишу како се, и за шта, троше њене паре. Европска унија пуца по шавовима. И чак ако она и изнесе живу главу, на јединствену Европу ће се као моћну суперсилу, највероватније, морати заборавити.

У том контексту, по мишљењу Фридмана, све је приметније да је економска моћ Немачке њу и учинила главним центром теже у Европи. Мишљење Берлина постало је детерминишуће приликом решавања питања о томе, шта Европска унија да чини, а шта не. Међутим, управо ће то „временом претворити Немачку у централни проблем Европе“, јер, ето, „ако се Европа распарча на делове, Немачка ће бити једина земља, способна да ствара алтернативне коалиције, снажне и монолитне...И кога ће она почети тражити?“

По речима Фридмана, обично Немачка у прављењу коалиција суседну са њом Француску сматра природним партнером. Тако је било и у случају са Европском унијом. Али ако се ЕУ распадне, Берлин ће почети себи тражити повољнију економску алијансу, а „историјска алтернатива Француској за Немце увек је била - Русија“.

Да, Русија и Немачка сасвим могу узајамно допуњавати једна другу: прва има на претек младих радних руку и природних ресурса, али пати због помањкања савремених технологија, док је друга богата технологијама, али јој мањају природни ресурси и радна снага, због незадрживо старећег становништва. Зато би, каже директор „Стратфора“, „немачко-руско-руска коалиција била најлогичнији излаз за обе државе, у случају пропадања Европске уније“.

И тада ће се многе државе, наставља амерички експерт, осетити нелагодно. Као прво, то је Пољска, која ће се наћи стиснута између Немачке и Русије. Друго, то су САД, за које ће „оно што се догодило постати највећи изазов у историји њене европске политике. Макар само зато, што ће савез између две државе, са најширим кругом заједничких интереса, бити кудикамо ефикаснији од конгломерата различитих двадесет седам држава. И прелазак на војно-политичку сарадњу између Русије и Немачке значајно је лакше замислити од исто такве сарадње између европских земаља, које никако да превладају мноштво противуречности у војно-политичкој сфери“.

Евентуални руско-немачки војно-политички савез, сматра шеф „Стратфора“, понајпре ће се градити око тога, што обе земље осећају притисак од стране САД. Зато ће они једни друге доживљавати као партнера у супростављању том притиску.

Полазећи од тога, директор „Стратфора“ није склон да сматра инсталирање америчког система ПРО и ПВО у близини руске границе као уступак Вашингтона молбама Варшаве, која се плаши „упада са истока“. Он се не слаже да је то тек гест, који има за циљ да умири Централно-Источну Европу, да покаже како је Бела кућа, ето, и даље заинтересована за њу. Не слаже се он ни са мишљењем о томе, да те ракете не носе никакву опасност по Русију. Амерички експерт сасвим резонски подсећа: у својој историји Русија се не једном суочавала с тиме, да су се хипотетичке опасности претварале за њу у сасвим реалне, и зато Москва сличне „гестове“ доживљава сасвим озбиљно.

И заиста. Док немачко-руско алијанса постоји тек у уобразиљи, САД и Пољска изграђују војно-политичку осовину и спретно, и енергично. Џ.Фридман подсећа, да пољски пилоти лете на најсавременијим у свету америчким Ф-16. Пољски генерал командује сектором у Авганистану, што тешко да је промакло пажњи Москве. А сада још и батерија „Патриот“...

„Стратфор“ је солидна компанија. Википедија исту назива не само аналитичком, већ обавештајно-аналитичким центром. Па ипак су размишљања директора „Стратфора“ о могућем распаду ЕУ и руско-немачком војно-политичком савезу за сада само из области фантазија. Сумњиво. А што се тиче његових оцена о намери Вашингтона и Варшаве – у њих не треба сумњати. Зар се акценти могу ставити другачије.

Планирње размештања на пољској територији америчких система – било да се ради о „Патриоту“ или заштити САД од, смешно је рећи, иранских ракета – Варшава и Вашингтон почели су давно. Када су такви планови настали, Европска унија била је далеко од „егзистенцијалне кризе“ и говори о опасности по њене чланице од стране Немачке ником није ни падало на ум. Чак ни тим Пољацима. Овде се ради, понајпре, о нечем другом.

Пољској са својом империјом није ишло, али су амбиције остале. Актуелном пољском «племству» још увек се привиђају одељци Речи Посполите, на које се оно само навукло, покушавајући да игра на противуречностима међу европским државама. Није извукла Пољска поуке ни из историје XX века. На једвите јаде подигавши земљу из руина Првог светског, Пољаци су одмах, нашавши подршку у Паризу, а потом и Лондону, започели игру против Немачке и СССР истовремено. И претерали у тој игри. Финале је познато. И шта сад? Зар поново за старо?

У овом тренутку специфика „стратешког“ мишљења пољске врхушке у хармонији је са америчким страховима да ће „изгубити Европу“, па и више од тога – да ће се наћи пред лицем формирања евроазијског заједничког тржишта и заједничког простора за сарадњу и колективну безбедност.

Америку, уопште узев, можемо и схватити. Она је ионако тежила да постане једини у свету „хегемон“, а сада пак заиста може остати усамљена. Истина, у другачијем квалитету. У новембру прошле године у чланку „Од наде до дрскости“ Збигњев Бжежински је изнео претпоставку да ће „у блиској будућности Вашингтон имати мање перспектива за побољшање стратешки важних односа са својим блиским политичким, економским и војним партнером – Европом“. А без Европе САД нема ни снаге за успешно окончање конфликта, које је сама испровоцирала.

Европљани све мање желе да крвљу својих грађана плаћају нафту, коју САД црпи из Ирака. Или да јури за „Ал-Каидом“, миту који су створили ти исти Американци. Зато

Пољску припремају за рат са Немачком и Русијом

Пише: Александар Левченко
недеља, 20 јун 2010 13:15

Вшаингтон и тежи да наново подигне срушену уз његову помоћ „гвоздену завесу“ између Русије и Европе, како би навикнуо Европљане на улогу сателита САД под параваном „стратешког партнерства“. И овде се планови Вашингтона подударају са амбицијама и измишљеним страховима Пољака.

Мотиве Варшаве теже је разумети. Пољска је хрлила у ЕУ и НАТО, а када се обрела у тим савезима, одмах је почела правити интриге против Западноевропљана, прикачивши се на колосек америчке политике. Варшава је чинила све што је могуће како би омела закључивање Лисабонског споразума. Чим год је могла ометала је успостављање сарадње између ЕУ и Русије, све до блокирања дијалога о новом споразуму између њих у 2006. години. Пољаци су исто тако активно увлачили Украјину у НАТО и помагали стварање ГУАМ, (Грузија, Украјина, Азербајџан, Молдавија) Организације за демократију и економски развој и покретали друге иницијативе на „црноморско-балтичкој дуги“, које су имале за циљ да се Русија одвоји од Европе. Украјински председници чак су почели одлазити у пољску престоницу, као древни руски кнезови у резиденцију Златне Хорде.

Да, многи су Пољаци одушевљени идејом Четврте Речи Посполите. Чак толико, да верују том истом Џ.Фридману, који у својој књизи „Наредних 100 година: прогнозе за XXI век (2007. године) предсказује да ће Пољска наново изградити «империју XVII века», да ће себи припојити Белорусију и Украјину, да ће стећи утицај у „западној Русији“. Природно, уз помоћ САД. И зато, директор „Стратфора“ објављује: „Америка...не може рачунати на Немачку, чија је економика превише повезана са руском... Пољска је та која је потребна Америци, а не обрнуто“.

Ако то није подстрекавање Пољске на експанзију на Исток, шта је онда?

Лично мишљење грађанина САД и Израела Џорџа Фридмана? Или не само његово?

Како то кореспондира са «ресетовањем» руско-америчких односа, које је најавио Вашингтон?

Управо је тренутак да се постави то питање уочи предстојеће посете Дмитрија Медведева САД од 22-24. јуна.

Пољску припремају за рат са Немачком и Русијом

Пише: Александар Левченко
недеља, 20 јун 2010 13:15

Уосталом, Русија и САД ће то решити међусобно без грубости (ипак су они велике нуклеарне државе). А Пољска... Велике мисије, па још у туђем интересу, могу захтевати и велике жртве. Ко зна? Само да Варшава опет не заигра...

Извор: Фонд стратешке културе – Москва

Превод: Рајко ДОСКОВИЋ